

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

Jeg vil sådan set bare konstatere, at hvis der er nogen, der har behov for psykologhjælp, tror jeg rent faktisk, det er hr. Carsten Hansen, for kan hr. Carsten Hansen ikke bekræfte, at Socialdemokratiet og den tidligere socialdemokratiske uddannelsespolitiske ordfører, hr. Hans Peter Baadsgaard, faktisk under den tidligere regering gik efter, at man lavede en formålsparagraf for friskolerne, som var fuldstændig mægtige til den formålsparagraf, der er for folkeskolen?

Hvis det er det, som Socialdemokratiet står for, burde hr. Carsten Hansen så ikke have lidt psykologhjælp, når man så samtidig i Socialdemokratiet vælger at stemme for det pågældende lovforslag, som vi her debatterer? For der er da vist en meget, meget stor spændvidde mellem at have folkeskolens formålsparagraf gældende for friskolerne og så over til den mindre opstramning, der sker med tilsynet, hvor man netop ikke går ind og lægger sig fast på at diktere, hvad friskolerne skal stå for.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg tror, vi skal lade specialisterne afgøre, hvem der skal have psykologhjælp.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Men en vis form for skizofreni kan man jo ikke sige sig fri for i forhold til den måde, forslaget har været håndteret på. Derudover skal jeg ikke kommentere sundhedstilstanden hos ledende personligheder.

Det er da rigtigt, at vi gerne så, at den meget, meget flotte formålsparagraf, som er i folkeskolen, også gjaldt det her område. Jeg har ikke været med til at lave den selv – det er jo skamligt – men det, der er lavet i forhold til grundskolen, er faktisk noget af det flotteste stykke politiske håndværk, jeg har set. Det er så flot en formålsparagraf, så den havde jeg som sagt gerne set var på det her område.

Men det, ministeren jo foreslog, var en henvisning til menneskerettighederne, hvor der jo er ligestilling og en lang række andre elementer, og det stod faktisk stærkere end det om frihed og folkestyre, som står der nu. Derfor synes vi, det er en svækkelse af lovforslaget, der er kommet ind, men det skal da ikke forhindre os i at sige, at det her er et skridt på vejen.

Men det, der er det underlige, er, at man faktisk foreslår noget, der er meget vidtgående, og

efterfølgende tager man de partier, der var imod det, og siger, at dem forhandler man med, og så laver man noget, der kun er halvt så godt. Det er vi da ærgerlige over, når vi gerne sammen med Venstre, sammen med regeringen, ville have lavet det, de foreslog. Det er da lidt underligt, ikke?

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Aage Frandsen som ordfører.

Aage Frandsen (SF):

Indledningsvis vil jeg sige til hr. Carsten Hansen, at ja, det er da nok lidt underligt, for det her er jo undtagelsen, der bekræfter reglen, reglen om, at regeringen ikke lytter til argumenter i Folketingssalen – og der var jo gode argumenter fra nogle af partiernes side – og heller ikke lytter til argumenter ude i terrænet, ude hos folket. Men det gjorde regeringen rent faktisk i den her forbindelse, eller i hvert fald gjorde Venstre det. Og det er derfor, hr. Carsten Hansen kan have ret i, at det er lidt underligt.

Men som det skrevet står, skal man være mere glad – frit oversat – for den sidste omvendte end for alle de andre. Og det synes jeg også vi skal være. Vi skal være glade ved, at her var en undtagelse, og vi skal være glade ved, at der var en situation, hvor Venstre lyttede til argumenterne. Det kan også være, at det var andet, Venstre lyttede til, men det blander jeg mig ikke i.

Vi gav i forbindelse med førstebehandlingen udtryk for, at der var to ting, vi gerne ville med det her. Det ene var, at vi godt ville være med til at stramme tilsynet, gøre det mere præcist. Vi mente i den forbindelse, at den eksisterende lovgivning var nogenlunde, godt kunne have været brugt bedre, godt kunne have været brugt mere aktivt, og det har vi også givet udtryk for tidligere, og i det omfang det var nødvendigt at lave nogle ændringer, mente vi, at man kunne lave nogle ændringer i forhold til den lovgivning, vi havde.

Kl. 13.40

Det andet synspunkt, vi gav udtryk for, var, at disse præciseringer, disse mindre ændringer, under ingen omstændigheder måtte betyde, at de frie skoler ikke længere var frie skoler. De to ting, vi i den forbindelse var opmærksomme på, var for det første de bestemmelser, som var i § 1, hvor det var en meget voldsom henvisning til menneskerettighederne, som også var upræcis, men som jo efterhånden ved ministerens svar viste sig alene at gå på, at man skulle forberede